Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 259 389 van 13 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Ten kantore van: **advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Het is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:
Naam: A. P.
Voornaam: A. F.
Geboortedatum: (…)1984
Geboorteplaats: San Pedro De Macoris, R.D.
Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
2°
O de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.
Betrokkene verklaarde in België te verblijven sinds 01.02.2020 (zie formulier hoorrecht dd. 02.03.2021).
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen – gelet op het gepleegde geweld – een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021).
Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13
Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 02.03.2021. Hij verklaarde in België te zijn sinds 01.02.2020, geen vrees voor terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM te koesteren en niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert te reizen. Betrokkene verklaarde een partner en vier kinderen op het grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inderdaad een partner en een baby in België heeft. De partner van betrokkene heeft daarnaast nog drie kinderen uit eerdere relaties die niet bij hen inwonen. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend tot erkenning van de baby op 16.07.2020. Deze werd geweigerd op 30.11.2020. De ambtenaar van de burgerlijke stand stad Antwerpen uitte zijn twijfels over de intenties van meneer gezien het snelle verloop van de relatie en de onduidelijkheden tijdens het interview met betrokkene en zijn partner. De ambtenaar wijst bovendien op de kwetsbare positie van mevrouw, die haar vatbaar maakt voor personen met slechte bedoelingen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw, op basis waarvan hij Spaans verblijfsrecht heeft bekomen. Het wordt niet betwist dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel EVRM. Echter, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het

uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die de verwijdering rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Betrokkene kan vanuit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind en hen financieel ondersteunen, zoals hij zelf verklaart te doen bij zijn twee andere dochters die in de Dominicaanse Republiek en de Verenigde Staten zouden verblijven. Indien betrokkene en zijn partner dat wensen kunnen mevrouw en haar kind betrokkene volgen bij zijn terugkeer. Een schending van artikel 8 en 3 EVRM wordt niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.
Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen – gelet op het gepleegde geweld – een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021).
Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem/haar afgeleverd zal worden
Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.
Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen – gelet op het gepleegde geweld – een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021).
Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 02.03.2021. Hij verklaarde in België te zijn sinds 01.02.2020, geen vrees voor terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM te koesteren en niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert te reizen.
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Spanje. Mocht de overname door Spanje niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Dominicaanse Republiek.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 02.08.2021 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum".

1.2. Op dezelfde dag heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker tevens een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd.

2. Over de vasthouding

Wat de beslissing tot vasthouding betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, bevat de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen (artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV).

Verder kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

Bijgevolg wordt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd wanneer de drie voornoemde voorwaarden cumulatief zijn vervuld.

3.2. Het verzoekschrift

"IV. Middelen.

1. Eerste middel : schending van de art. 7 , 27, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en rechtsbeginselen, meer bepaald het gezag van gewijsde, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
Manifeste beoordelingsfout

1.1
Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 2° en 3°, en het art. 74/14 §3, 1° en 3° Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoeker langer in het Rijk dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen (art. 7, al. 1, 1° Vw.) en wordt hij geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (art. 7, al. 1, 3° Vw.), bestaat er een risico op onderduiken (art. 74/14, §3, 1°Vw.) en is hij een gevaar voor de openbare orde (art. 74/14, §3, 3°Vw.).

1.2
Dat in casu verweerder de bestreden beslissing gemotiveerd heeft omdat verzoeker het voorwerp zou uitmaken van een correctionele veroordeling dd. 11.06.2021 voor poging tot doodslag en derhalve door zijn gedrag geacht worden de openbare orde te schaden/een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

1.3
Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Volgens verweerder betekenen de strafbare feiten, waarvoor verzoeker op 11.06.2021 werd veroordeeld, een ernstig gevaar voor de openbare orde en wordt een schending van de art. 3 en 8 EVRM en art. 74/13 Vw. niet aangenomen nu de bescherming van de veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten primeren.

1.4
Verzoeker werd op 2 maart 2021 toegestaan een vragenlijst in te vullen. Nadien kreeg hij geen enkele mogelijkheid meer om recente gegevens toe te voegen.

Zo hield verweerder geeen rekening met de volgende vasstellingen welke plaatsvonden tussen 2 maart 2021 en zijn beslissing dd. 30.07.2021 :

- Beschikking dd. 25.06.2021 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen sectie jeugd-en familierechtbank, kamer AF2 (AR nr. 21/17/A), waar de rechtbank van oordeel is dat verzoeker en zijn levenspartner wel degelijk in België een duurzame levensgemeenschap beogen (stuk 2).
- De dagvaarding gerechtelijke vaststelling vaderschap dd. 9.06.2021 waarbij verzoekers levenspartner vordert dat verzoekers vaderschap van hun kind na een DNA-onderzoeke gerechtelijk wordt vastgesteld (stuk 5)

Dat er derhalve sprake is van schending van verzoekers rechten van verdediging en van de hoorplicht nu verzoeker op 2 maart 2021 reeds een vragenlijst diende in te vullen en geen rekening werd gehouden met gegevens/feiten welke dateren van nà 2 maart 2021.

1.5
Verweerder laat na in zijn beslissing te vermelden van welke datum de strafrechtelijke feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, precies dateren.

Verweerder laat eveneens na te vermelden welke stappen reeds door hem werden ondernomen teneinde de overname door Spanje van verzoeker te bekomen en/of verzoeker nog steeds verblijfsrecht heeft in Spanje

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

2. Tweede middel : Schending van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van het art. 9 van het Kinderrrechtenverdrag, van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

2.1
Dat zoals supra reeds vastgesteld heeft verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek verricht en verzoeker (recent) niet gehoord.

2.2
Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 2 maart 2021 een vragenlijst hoorplicht zou hebben ontvangen.

Nu hij pas op 30 juli 2021 een beslissing heeft genomen, was verweerder gehouden alles in het werk te stellen/de nodige stappen te ondernemen om verzoeker na 2 maart 2021 nogmaals opnieuw te horen.

Het is verweerder immers die, alvorens een beslissing te nemen, de zorgvuldigheidsverplichting dient te respecteren en een grondig voorafgaand onderzoek dient in te stellen.

2.3
Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

2.3
Volgens verweerder houdt de beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene in en kan verzoeker van uit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind.

Dat verzoeker opmerkt dat de zeer algemene en vage stelling dat de beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene inhoudt en dat hij vanuit het buitenland contact kan onderhouden met zijn partner en kind, geenszins, in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM, voldoet.

Dat er sprake is van een stereotype motivering.

Eerst en vooral merkt verzoeker op dat er door verweerder niet wordt aangetoond dat reeds stappen werden ondernomen om de overname van verzoeker te vragen aan Spanje.

In tweede in instantie werd geen rekening gehouden met de feiten welke dateren van na 2.03.2021.

Tenslotte werd bij de belangenafweging door verweerder geen rekening gehouden met de belangen van verzoekers partner, die de vader is van verzoekers kind en met hem een duurzame relatie onderhoudt en samenwoont (zoals vastgesteld door de rechtbank), met de belangen van haar drie minderjarige kinderen (die verzoeker als hun vader beschouwen) en vooral met de concrete belangen van verzoekers minderjarig kind (wiens vaderschap ingevolge DNA-onderzoek vaststaat), die slechts 8 maanden oud is.

Dat verzoekers levenspartner en hun kind verzoeker op regelmatige basis bezoeken in de gevangenis/gesloten centrum.

Dat door verweerder geen rekening wordt gehouden met het feit dat de aanwezigheid van verzoeker en de regelmatige contacten met zijn kind van groot belang zijn voor het welzijn van het kind, die slechts 8 maanden oud is, zijn vader zelfstandig nog niet kan bezoeken en bovendien nog geen gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen.

Verzoekers levenspartner en hun minderjarig kind kunnen onmogelijk verzoeker volgen bij zijn terugkeer (zoals verweerder in zijn beslissing suggereert) nu verzoekers levenspartner nog drie minderjarige kinderen heeft die in België geboren zijn, alhier school lopen en alhier dus geen (familiale en emotionele) belangen hebben.

In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteits-en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4.
Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt') geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

2.5
Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers gezins- en familieleven, met het concrete belang van verzoekers minderjarig kind (voor wie gezien zijn jonge leeftijd de aanwezigheid van zijn vader nog heel belangrijk is) en met zijn gezondheidstoestand.

V. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of vordering

Aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft voor verzoeker dat hij ten allen tijde overgedragen zal worden aan Spanje en, indien dit niet mogelijk is, gerepatrieerd zal worden naar de Dominicaanse Republiek, waardoor hij langdurig gescheiden wordt van zijn in België verblijvende levenspartner, met wie hij een duurzame relatie heeft en reeds geruime tijd samenwoont, van de kinderen van zijn partner en van hun gemeenschappelijk minderjarig kind.

Dat immers vaststaat dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker een ernstige schending uitmaakt van het art. 8 EVRM nu hij voor lange tijd zal gescheiden worden zijn levenspartner, haar kinderen en van hun gemeenschappelijk kind.

Dit betreft (emotionele) schade welke niet meer – of alleszins heel moeilijk- te herstellen is.

Dat, gelet op zijn opsluiting en gedwongen repatriëring naar Spanje/Dominicaanse Republiek, verzoeker in de onmogelijkheid verkeert gedurende lange tijd nog een privé-en gezinsleven te hebben in Spanje/Dominicaanse Republiek en in België.

Ook een gezinsleven is in Spanje/Dominicaanse Republiek niet mogelijk gezien de kinderen van zijn levenspartner hier in België zijn geboren en school lopen.

Nu hij door de verwijderingsmaatregel teruggedreven wordt naar Spanje/Dominicaanse Republiek hij ernstige morele en psychologische schade zal lijden nu deze verwijderingsmaatregel t.a.v. hem volledig onterecht werd genomen.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing dreigt dus aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te berokkenen.

De opschorting van de door verweerder betekende beslissing dient dan ook te worden bevolen.

VI. Noodzaak van het verzoek tot schorsing bij uiterste hoogdringendheid

Dat dient opgemerkt te worden dat via de gewone schorsingsprocedures het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn zal behandeld worden en dus de schorsing voor verzoeker te laat zal komen om enig nuttig effect te sorteren omdat het nadeel zich reeds zal hebben voltrokken en niet meer – of alleszins heel moeilijk – hersteld zal kunnen worden."

3.3. Nota met opmerkingen

In de nota met opmerkingen betwist verweerder de uiterst dringende noodzakelijkheid niet. Hij zet verder uiteen dat er geen sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en er geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.4. Beoordeling

3.4.1. Over de ernst van de aangevoerde middelen

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar de inhoud van artikel 7, eerste lid, 2°, en 3°, van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1°, en 3°, van de Vreemdelingenwet motiveert het bevel ook waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk omdat er een risico bestaat op onderduiken en omdat hij een gevaar is voor de openbare orde. De bestreden beslissing bevat ook de neerslag van het onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Aldus kunnen de motieven die het bestreden bevel onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen. Hierdoor heeft hij tevens kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing kunnen voorts op eenvoudige wijze de overwegingen in rechte en in feite worden gelezen van de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Het verzoekschrift maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing verzoeker niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In verband met het betoog dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM niet afdoende werd uitgevoerd, dat hij na het invullen van de vragenlijst van 2 maart 2021 geen enkele mogelijkheid meer had om recente gegevens toe te voegen, dat de bestreden beslissing nalaat te vermelden van welke datum de strafrechtelijke feiten dateren en dat niet wordt vermeld welke stappen werden genomen met het oog op een overdracht naar Spanje, verwijst de Raad naar wat hieromtrent verder wordt uiteengezet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

Het verzoekschrift voert aldus een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat met kennis van zaken kan worden beslist.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt geen melding van gezondheidsproblemen.

Hij maakt wel gewag van een gezinsleven met zijn partner en het hoger belang van hun minderjarige dochter A.M.S. Zoals blijkt uit wat volgt, heeft de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met voormelde elementen.

De Raad stelt dan ook op het eerste zicht vast dat *in casu* blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen die relevant zijn in de voorliggende zaak.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

"*De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist*."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "*1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (…)*". *In casu* is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Richtlijn 2008/115/EG.

Zoals het verzoekschrift terecht stelt, vormt het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Indien een minderjarig kind van de vreemdeling betrokken is, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang ervan in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, heeft het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om

eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, § 135-136).

Zoals blijkt uit wat volgt heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind en dit meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Het verzoekschrift betoogt dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is en artikel 8 van het EVRM schendt, omdat er sprake is van een stereotiepe, zeer algemene en vage stelling dat er geen disproportionele inmenging in het gezinsleven is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad herhaalt dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet kennelijk onredelijk op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf*. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven' noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Het verzoekschrift betoogt dat de precieze datum van de strafrechtelijke feiten niet wordt vermeld. De Raad ziet niet in op welke wijze deze omissie een impact kan hebben op de gemaakte beoordeling. Verzoeker weet immers zelf dat deze feiten dateren van 30 januari 2021, zoals tevens blijkt uit het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt de actualiteit voldoende precies aangeduid, gelet op de vermelding van verzoekers verblijf in België sinds 1 februari 2020 en zijn strafrechtelijke veroordeling op 11 juni 2021.

De bestreden beslissing motiveert over het gevaar voor de openbare orde en over het gewicht dat *in casu* dient toegekend te worden aan de overwegingen inzake openbare orde in het licht van de afweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM met inbegrip van het hoger belang van het kind, als volgt:

“Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen – gelet op het gepleegde geweld – een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021).
Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

En:

“Betrokkene verklaarde een partner en vier kinderen op het grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inderdaad een partner en een baby in België heeft. De partner van betrokkene heeft daarnaast nog drie kinderen uit eerdere relaties die niet bij hen inwonen. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend tot erkenning van de baby op 16.07.2020. Deze werd geweigerd op 30.11.2020. De ambtenaar van de burgerlijke stand stad Antwerpen uitte zijn twijfels over de intenties van meneer gezien het snelle verloop van de relatie en de onduidelijkheden tijdens het interview met betrokkene en zijn partner. De ambtenaar wijst bovendien op de kwetsbare positie van mevrouw, die haar vatbaar maakt voor personen met slechte bedoelingen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw, op basis waarvan hij Spaans verblijfsrecht heeft bekomen. Het wordt niet betwist dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel EVRM. Echter, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die de verwijdering rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Betrokkene kan vanuit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind en hen financieel ondersteunen, zoals hij zelf verklaart te doen bij zijn twee andere dochters die in de Dominicaanse Republiek en de Verenigde Staten zouden verblijven. Indien betrokkene en zijn partner dat wensen kunnen mevrouw en haar kind betrokkene volgen bij zijn terugkeer.”

Gelet op voormelde motieven kan verzoeker niet dienstig laten uitschijnen dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn partner en hun kind. De bestreden beslissing heeft zich ook niet beperkt tot een verwijzing naar het bestaan van strafbare feiten, maar wijst uitdrukkelijk op het gedrag van verzoeker die veroordeeld is voor poging tot doodslag. Zoals blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 11 juni 2021, werd verzoeker een effectieve gevangenisstraf opgelegd en werd dit noodzakelijk geacht omwille van de zeer ernstige feiten, de omstandigheden waarin ze gepleegd werden en de persoonlijkheid en de persoonlijke situatie van verzoeker.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verweerder *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van het gezin van verzoeker niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het kind niet geboren is binnen een huwelijk of wettelijk geregistreerd partnerschap met de moeder van het minderjarig kind, alsook dat verzoeker het kind nog niet heeft erkend. De bestreden beslissing betwist echter niet dat verzoeker met zijn partner een baby heeft en aanvaardt het gezinsleven. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering dat de drie andere minderjarige kinderen van zijn partner hem als hun vader beschouwen. Uit de feiten waarop de Raad acht kan slaan blijkt dat deze kinderen niet bij hen inwonen. Voorts stelt de Raad ook vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat zijn partner en hun baby hem op regelmatige basis kwamen bezoeken in de gevangenis en het gesloten centrum.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker evenmin aantoont dat er regelmatig contact is met zijn kind. De bestreden beslissing maakt ook melding dat verzoeker twee kinderen heeft, waarvan een in de Dominicaanse Republiek en een in de Verenigde Staten van Amerika woont en verzoeker nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw op basis waarvan hij een verblijfsrecht in Spanje heeft bekomen. Gelet op het geheel van de vermelde elementen maakt verzoeker dus niet aannemelijk dat er een goede, sterk afhankelijke band is tussen hem en zijn dochter en haar moeder.

Waar verzoeker aanvoert dat het *quasi* onmogelijk zal worden hun affectieve band te onderhouden vanop afstand, dat zijn dochter nog een baby is, waardoor zij niet in staat is zelfstandig contact te onderhouden met haar vader, dat zij hiervoor steeds afhankelijk zal zijn van de hulp van anderen, in het bijzonder van haar moeder, toont hij niet aan waarom het feit dat zijn dochter hiervoor afhankelijk is van anderen, in het bijzonder haar moeder, afbreuk doet aan de vaststelling dat contacten kunnen onderhouden worden bij terugkeer van verzoeker.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers partner en haar kinderen kunnen kiezen in België te blijven en contact onderhouden met verzoeker of verzoeker kunnen volgen bij terugkeer. Aldus blijkt dat de bestreden beslissing eveneens gewezen heeft op de moeder van het minderjarig kind. Verzoeker betwist niet dat zij allen de Dominicaanse nationaliteit hebben en zijn minderjarig kind kan vergezeld worden door haar moeder bij een bezoek of bij een terugkeer.

In de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging betreffende het gezinsleven, de minderjarige kinderen van zijn partner en het hoger belang van zijn kind. De grieven van verzoeker tonen *prima facie* niet aan dat in de belangenafweging op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM of in strijd met het hoger belang van het kind wordt vastgesteld dat verzoekers verwijdering gerechtvaardigd en proportioneel is.

Uit het voorgaande blijkt dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn dossier niet grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing, noch dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie. Hij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad, mede gelet op de voormelde vaststellingen, het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat verzoekers belangen niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de bepalingen inzake het hoger belang van het kind, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Met verwijzing naar de bovenstaande bespreking wordt aangenomen dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en hierbij de mogelijkheid heeft gehad om verdere toelichting te geven. Bovendien blijkt *prima facie* dat verweerder wel degelijk het gezinsleven in ogenschouw heeft genomen en rekening heeft gehouden met zijn partner en zijn kind bij haar. Verzoeker toont dan ook op het eerste zicht niet aan dat hij enige dienstige informatie of elementen aan verweerder had kunnen verschaffen die de besluitvorming had kunnen beïnvloeden.

De middelen, in zoverre nog een schending wordt afgeleid uit andere aangevoerde bepalingen en beginselen, hebben geen andere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd besproken.

Er wordt geen ernstig middel aangevoerd.

3.4.2. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. CLAESEN,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. CLAESEN	S. VAN CAMP